

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1932.

Štev. 3

Sv. Elizabeta Turingijska (19. nov.).

Kadar je sveta kneginja našla cerkvena vrata zaprta, je v svoji veliki gorečnosti pokleknila kar na prag in počastila s presrčno molitvijo svojega evharističnega Kralja. — Ali si ti kaj podoben Elizabeti? Ali obiščeš vsak dan Jezusa v cerkvi?

Sveta Cecilija.

Davno, davno je že od tedaj, ko je živela na svetu lepa deklica po imenu Cecilija. Njeni starši so bili bogati in so ji kupili vse, karkoli si je želela. Toda Cecilija ni marala lepih oblek in dragocenih okraskov, zakaj Jezusa je nad vse ljubila. Že kot otrok je napravila obljubo, da hoče ostati vse življenje Kristusova čista nevesta. Oče in mati sta želela, da se poroči z mladeničem Valerijanom, ki je bil pogan, toda zelo plemenitega srca. Cecilija tega ni storila rada, vendar pa je ubogala starše.

Joj, kako sijajno je bila oblečena na poročni dan! Blestela se je v svili in baržunu, v zlatu in srebru. Pod to prekrasno obleko pa je nosila iz ljubezni do Jezusa trdo raševno haljo.

Na svatbi, ko so godci igrali najmilejše pesmi in so bili svatje židane volje, se Cecilija za vse kipeče veselje okrog sebe ni menila, temveč se je pogovarjala z Gospodom: »O sladki Jezus, moj božji Ženin, pomagaj mi, da ostanem čista in nedolžna!«

Ko se je zvečerilo, je rekla Valerijanu: »Poslušaj me, dobri prijatelj! Povedala ti bom skrivnost, ki je pa ti nikomur ne smeš razodeti. Angel božji me varuje noč in dan. Če mi boš storil ti kaj hudega, te bo kaznoval, če boš pa dober z menoj, potem bo imel tudi tebe rad.

Nato pravi mladi mož: »Rad bi videl tvojega angela.«

Cecilija mu odvrne: »Videl ga boš, če zavržeš poganške bogove in se okleneš pravega Boga.«

Tedaj vzklikne Valerijan: »Uči me spoznati pravega Boga!«

Pobožna deklica je peljala takoj mladeniča k papežu, ki ga je poučil v sv. veri in ga je krstil.

Takoj po krstu je tekel Valerijan domov, kjer je našel Cecilijo zatopljeno v molitev in poleg nje je stal čudovito lep angel, ki je držal v rokah dva dehteča venca, spletena iz samih belih lilij in rdečih rož.

Valerijan je pokleknil. Angel pa je ponudil enega izmed vencev njemu, drugega pa Ceciliji in je rekel: »Vzemita ta dva venca, ki sta iz raja in dobro jih spravita, zakaj venca ne bosta izgubila prijetnega duha in svežosti, dokler ostaneta vidva čista.«

Nato se obrne angel k Valerijanu in mu pravi: »Gospod ima nad teboj veliko dopadajenje. Želi si kako stvar in izpolnila se ti bo!«

Pobožni mladenič ni prav nič pomišljal in je odgovoril: »Želim, da postane tudi moj brat Tibureij kristjan.«

Angel se nasmehne: »Naj se zgodi, kar želiš, zakaj taka prošnja je Bogu prijetna.« Nato izgine.

Ko sta Valerijan in Cecilija še molila, pride Tibureij in vzklikne ves začuden: »Kako krasno diši tu po lilijah in rožah! Odkod jih imata v tem jesenskem času?«

»Ljubi brat,« mu pravi Valerijan, »to so čudovite cvetke iz nebeškega vrta, kjer dehti večna pomlad. Pusti napačne

Sveta Cecilija (22. nov.).

bogove, kot sem jaz storil — in tudi ti boš prejel tako cvetje.«

Kmalu nato je postal tudi Tibureij goreč kristjan in je s Cecilijo in Valerijanom zvesto služil Odrešeniku.

Izbruhnilo pa je tedaj strašno preganjanje kristjanov. Poganski sodnik je poklical predse Cecilijo, Valerijana in Tibureija in jim je ukazal, naj darujejo malikom. Ker pa tega niso storili, jih je dal umoriti.

Zdaj pa se izprehajajo vsi trije že mnogo stoletij po dehtečem in cvetečem nebeškem vrtu, sredi lilij in rož, sredi devic in mučencev.

Mučenec presvete Evharistije.

(Igrica za dečke v dveh dejanjih.)

Drugo dejanje.

Pozorišče isto kot v prvem dejanju.

Romul, Klodij in Patern (vstopijo in iščejo nekaj po tleh).

Klodij: Zdi se mi, da smo tukaj stali, ko smo se prepirali s Tarcizijem.

Patern: Kakšen pa je bil obesek na verižici?

Romul: Okrogel in srebrn, tako velik kot denar.

Klodij: Juhe, jo že imam! (Dvigne verižico z obeskom, ki jo je treba že prej tja položiti.)

Romul (jo vzame): Hvala ti bodi iskrena. Zelo sem bil žalosten, ko sem jo izgubil...

Kurij (pride z Minijem): Ali ste našli?

Klodij: Smo. Bogovi so nam pomagali.

Minij: Veš, Romul, drugiš se pa ne smeš tako hudo razgreti, kadar si v prepiru s Tarcizijem, ker drugače ti bo ta petelinček potegnil ne samo verižico z vratu, ampak kožo in lase z glave.

Romul: Tarcizij? Naj se le pripravi! Bo že nanesla prilika, da se bova zopet srečala. Tedaj mu jih bom pa naložil, da jih bo zelo težko nosil. (Smeh.)

Kurij: Ne repenči se! Ko bi bil Tarcizij zdaj tu, bi pa čisto drugače govoril. Tarcizij je močan dečko in ni da bi se človek z njim šalil. Bolje je, če ga ni blizu. — Klodij, kaj si mu pa rekel, da je prijatelj kristjanov? Ali je bila to šala, ali si resno misliš?

Klodij: Bila je na pol šala, na pol resnica. Pobič se mi zdi zelo sumljiv. Lahko se zgodi, da ga bomo videli nekega lepega dne na forumu in kmalu potem v velikem cirkusu sredi divjih zveri.

Minij (sede in je ves čas zelo resen).

Patern: Jutri boste prišli vsi v cirkus — ali ne? Tigri bodo dobili zopet izvrstno hrano: krščansko meso. Med kristjani bo tudi neka gospa, 100 let stara in njen zvesti suženj, ki je prosil sodnika, naj mu dovoli da bodo tigri z gospo vred pohrustali tudi njega. (Smeh.)

Kurij (se krohota): Izvrstno, izborna, kaj tako veselega in zabavnega pa že dolgo nisem slišal.

Klodij: Bojim se, da nimam med svojimi sužnji niti enega, ki bi si izprosil milost, če sme z menoj na areno. (Smeh.)

Kurij: Prepričan sem, da bi te tvoji sužnji zelo radi gledali, kako bi se zvijal v žrelu kakega leva. (Smeh.) Ti si splošno znan kot najstrašnejši krvnik sužnjev.

Klodij: To je resnica. Včasih močno zahrepenim, da bi poslušal evinjenje in stokanje, pa da bi videl nekoliko krvi — kaj storim? Skličem najbolj čvrste mlade sužnje, jih zvežem in udriham po njih, da se zvijajo kot kače. Lepšega cirkusa si ne morete misliti, kot je moj.

Patern: Pred kratkem si enega izmed sužnjev celo umoril.

Klodij: Malega Piona — da. Zakaj pa tudi ne? Nežni grški deček se mi je radi svojih očitajočih oči že davno zameril. Pa premislite: bil je kristjan! Komaj sedem let je bil star, pa je bil že najzakrknenejši zločinec in kristjan.

Kurij: Da je bil kristjan? Kako si ti to odkril?

Klodij: Prav slučajno. Skakal sem po sobi, pa sem se po nesreči zaletel v kip boga Marta. Kip se je zamajal in telebil na tla ter se seveda razsul na drobne kosce. Oče bi bil naravnost besen, če bi zvedel, da sem storil to jaz.

Kurij: Ha, ha, to rad verjamem. Njegov ostrí bič si čutil že večkrat na svojem hrbtu.

Klodij: Kaj torej storiti? Spomnil sem se tedaj, da je Pilon v maršičem zelo spreten. Ukažem mu torej, naj nemudoma pobere kosce in naj kip popravi. Če bi bil rekel: »Gospod, oprostite, tega mi ni mogoče storiti,« bi bilo vse dobro. Toda predrzni poba se mi je zoperstavil ter mi čisto mirno rekel: »Moj plemeniti gospod, tega ne bom storil!«

Patern: Predrznež!

Klodij: Kar onemel sem od začudenja, zakaj takih besedi še ni izrekel noben suženj. »Tako torej?« sem dejal čez nekaj časa. »Ali smem zvedeti za vzrok, zakaj se gospodič upira mojemu povelju?« — »Plemeniti Klodij, mi odgovori, »ne jezi se radi moje nepokorščine! Vedi, da služim še nekomu, ki je višji od tebe. Ti zahtevaš, naj bi podoba malika popravil — tega ne smem, zakaj le en sam Bog je, ki mu gre vsa čast in slava.« — »Tako, tako,« mu pravim, »tebe si bom moral izvoliti še za učitelja. Oprosti, kako se pa imenuje ta edino pravi Bog?« — »To je krščanski Bog v treh osebah: Oče, Sin in Sveti Duh!« — Tedaj pa je bila mera polna. Kri mi je kar zavrela. Pograbil sem trinogi brnasti stolec in lopnil z vso silo po dečkovi glavi, da je iz nje brizgnila kri. (Minij se obrne proč in si zakrije obraz z levo roko.)

Kurij: Prav si storil.

Klodij: In veste kaj je šepetal ta predrzni pobič, ko je na tleh v svoji lastni krvi umiral?« Bog naj ti odpusti! Moj Jezus pridi! (Gleda tovariše in napravi nekaj korakov sem in tja.) Kaj pravite k temu?

Minij (ogorčen): Zverina si ti in oni ubogi deček, ki je tako junško branil svojo vero, je bil trikrat, desetkrat boljši od tebe — ti — trinog!

Klodij: Ha, ha, le glejte, kako mehko srce ima Minij! Rimskemu dečku se to prav slabo poda. (Se ponosno vzravna.) Suženj mora biti za nas črv, ki ga lahko vsaki čas pohodimo v prah. (Zamahne z roko.) Ne izplača se o tem še dalje govoriti. — Prijatelji, igraymo se! Kdo ve svetovati, katere igre naj se lotimo?

Kurij: Jaz vem! Igraymo se slovesno sodbo, prav tako kot je na forumu navada.

Patern: To ni napačno. Rad se bom z vami igral. Kdo bo prvi sodnik?

Kurij: Prijatelj Klodij naj bo to. (Prekriža roke na prsih in se globoko prikloni.) Sedi, strogi pretor, na svoj prestol. Vsi drugi bomo tvoje spremstvo. Dva sodnika potrebuješ: Patern — Minij. (Patern sede Klodiju k nogam.)

Minij (gleda proč): Ne bom igral! Nočem!

Romul: Mevža, kaj pa ti je? Ali te je mar Tarcizij s svojo puščobo pobodel?

Kurij: Pusti ga, če noče, naj pa kuha šobo. — Romul ti si tretji sodnik. (Romul sede Klodiju na levo.) Zagovornik sem pa jaz.

Klodij: Do tu bi bilo vse prav in lepo. Toda brez obtoženca ne moremo izreči obsodbe.

Kurij: Pri Merkurju — zares! Nato niti mislil nisem. — Toda, glejte, tam prihaja Tarcizij, kakor nalašč z dvema fantičema. (Dalje prih.)

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

»Mucek!« pokliče prefekt. Črni maček hripavo zamijavka, da je bilo bolj podobno kruljenju, grdo pogleda in skoči na mizo k prefektu. Ta pa sesvaljka debelo papirnato kroglo in jo mačku pokaže; maček skrivi hrbet, dvigne rep in ošpiči ušesa ter pazljivo sledi vsem mojstrovim gibom, dokler ne zaluča krogle, ki prileti Dragotu v glavo. Tedaj pa še enkrat zakruli ter z enim skokom plane svojemu sovražniku na glavo in na rame, ga grize in praska, loveč z zobmi in kremplji papirnato kroglo.

Drago se brani, kakor se pač more, pograbi mačka za tace, ga stisne za vrat, da bi ga zadavil; maček zopet zasluti, da bo premagan in hoče zato skočiti na tla, Drago pa mu ne pusti, ampak ga pograbi za zadnje tace, ga nekaj potov zavihti po zraku naokoli, nato pa zaluča na prefektov pult. Ni mu mar, da se maček na vse pretege dere in da prefekt besno kriči nad njim. Prefekt mačka vzame v naročje; ves je omamljen in komaj napol živ. Prefektu pa se oči bliskajo kot strele. Skoči z odra, prileti k Dragotu, mu osorno zapove stopiti na sredo sobe in se uleči na tla. Nato mu začne slačiti hlače, da bi mu dal okušati bič, ki ga drži v rokah. Komaj pa Dragotu odgrne srajco, že se opoteče nazaj kakor od strele zadet, prav kakor dopoldne Mišmaška! Vraga sta bila še vedno prilepljena na svojem mestu in mu grozila.

Drago takoj ugame odkod prefektov strah in zmagoslavno reče: »Mene varujejo vile, zato so mi dale orožje. Gorje mu, ki se me dotakne! In trikrat gorje tistemu, ki me udari!«

Boksar je bil ves iz sebe. Jel se je ritenski umikati, pri tem pa se prekucnil preko pručice, ki jo je bil sam sprožil z odra, ko je hitel nad Dragota, si zvil nogo in grdo potolkel nos. Ko so učenci videli, da ne more vstati, so skočili od svojih pultov, češ da mu morajo pomagati, in ga začeli vleči za roke, za noge, za glavo, ga dvigali, pa zopet zanalašč izpuščali na tla, ter ga mučili na vse mogoče načine, vse pa kajpada zato, da bi mu pomagali.

»Pustite me!« je kričal Boksar. »Ne dotaknite se me, barabe! Pojdite rajši koga klicat, da mi pomaga na noge!«

Toda učenci so vkljub temu še dalje opravljali dobro delo usmiljenja, pa naj je ponesrečenec še tako kričal.

Drago pa je v hrušču in trušču nekaterim tovarišem, ki so se njegovih vragov tudi hudo prestrašili, pošepetal na uho, odkod jih ima. Ta novica je kot blisk preletela vso sobo in od tedaj naprej je Drago bil njihov občudovani vzor in upanje.

11. Črni mož straši.

Vpitje je priklicalo ljudi, da so pritekli in prefekta odnesli. Dečki pa so obkrožili Dragota, hvalili na vse pretege njegov pogum, pa ga tudi lepo prosili, naj jim pomaga, da se zmaščujejo nad svojimi učitelji za krute kazni. Drago jim je obljubil. Tedaj je zvonec poklical k večerji. Drago se je navedel dosita, čeprav ni bilo drugega kot nekaj boba na žaltavem surovem maslu in salata na osoljeni vodi. Po večerji pa se je prav dobro zabaval, kajti poizvedoval je pri tovariših, kaj ljudje govorijo o strahovih na tem starem gradu, o črnem možu in o vilah, zraven pa je koval načrte, kako bi prazno vero izrabil v svojo korist. Naročil je fantom, naj le veliko govorijo o prikaznih in naj kažejo velik strah, da bodo učitelji za prikazni izvedeli in bodo zato rajši verjeli, da res straši, ko bosta on in Metka začela uganjati svoje burke. Vsi so mu sveto zatrjevali, da ga ne izdado, obenem pa se čudili, kako da stari Zlodej ni prišel takoj nadnje, ko je prefekta zadela nesreča. Niso namreč vedeli, da se Boksar vil strašno boji in se zato ni upal Zlodeju povedati o svoji nesreči. Skrbelo jih je ves čas, pa nihče jih ni prišel ne izpraševati ne zmerjati. Tudi gluhi sluga se ni prikazal, on, ki je fante pretepal, kadar so mu naročili učitelji. Ker je bil gluhi, ga boleštni kriki tepenih fantov niso ganili in njihove obljube ne podkupile in grožnje ne ostrašile, zato je svoj rabeljski posel vršil brezsrčno in kruto. Učenci so ga sovražili, učitelji pa zelo cenili, saj je bil njihova desna roka. Pozvonilo je k počitku. Drago je zapazil, da visi zvonec na vnanji steni spalnice med dvema oknom in je kaj lahko priti do njega.

Rekel je tovarišem: »Jutri ne bomo vstali ob pol petih.«

»Kdo nas bo pa vprašal!« mu odgovori eden izmed fantov.
»Ob pol petih bo glušec pozvonil in mi bomo planili iz postelji radi ali neradi.«

Drago: »Jutri ne bo pozvonil.«

»Kako to? Zakaj ne?«

Drago: »Boste že jutri videli. Naspali se boste, kakor že dolgo ne.«

(Se nadaljuje.)

Jo! Kaj pa je to?

Tako boste vzklikali in se z začudenjem izpraševali, ko ne boste našli v novemberski številki »Lučke« priloge »Jezusovi dnevi«. Poslušajte me! Vam bom stvar precej razložil. Odslej dalje bomo »Jezusove dneve« natisnili kar v »Lučko«. Do zdaj se je pogosto zgodilo, da je marsikateri otrok ta listič kratkomalo izgubil in seveda z izpolnjevanjem »Jezusovih dni« tisti mesec ni bilo nič. Odslej tega ne bo več. Vsak večer boš vzel v roke »Lučko« in vanjo zaznamoval vse, kar si dobrega storil. Listič koncem meseca izrežeš tako, kakor je zaznamovano in ga oddaš svojemu g. katehetu, ki ga bo položil Jezusu na oltar. Koncem decembra pa pošlji listič uredniku »Lučke«, da ga bo z drugimi lističi vred položil v jaselce kot božični dar božjemu detetu.

Jezus v mojem srcu.

Če Jezus v mojem srcu sniva	Ljubezen svetlo in žarečo
in mi ljubeče govori —	poklanja mi dobrotno v dar
sladkosti rajske mi odkriva	tolaži dušo mi trpečo,
in me ožarja z milostmi.	v temó prižiga rajski žar.

Čeprav zatór nebo oblaki
in zvezd nobena ne brli —
je vendar jasno v duši vsaki,
ki le za Jezusa živi.

Klarica.

Karmeličanke na Selu pri Ljubljani so izdale prav mične podobice male sv. Terezije, ki predstavlja svetnico kot prvoobhajanko. Na podobici je natisnjena pesemca za prvoobhajance. Posamezna podobica stane 50 par. Pri večjem naročilu je nekaj izvodov navrh. Kdor le more naj si to podobico kupi ali naroči pri karmeličankah na Selu pri Ljubljani.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
1. Ali sem danes opravi(a) jutranjo molitev?																															
2. Ali sem bil(a) pri sv. maši?																															
3. Ali sem obiskal(a) Jezusa?																															
4. Ali sem bil(a) pri sv. obhajilu?																															
5. Ali sem se v cerkvi in pri molitvi lepo obnašal(a)?																															
6. Ali sem koga pridobil(a), da je Jezus obiskal, bil pri sv. maši, sv. obhajilu?																															
7. Ali sem molil(a) pred jedjo?																															
8. Ali sem molil(a) po jedi?																															
9. Ali sem komu naredil(a) veselje?																															
10. Ali sem ubogal(a)?																															
11. Ali sem se za Jezusa v čem premagal(a)?																															
12. Ali sem molil(a) večerno molitev?																															

Tukaj odreži!

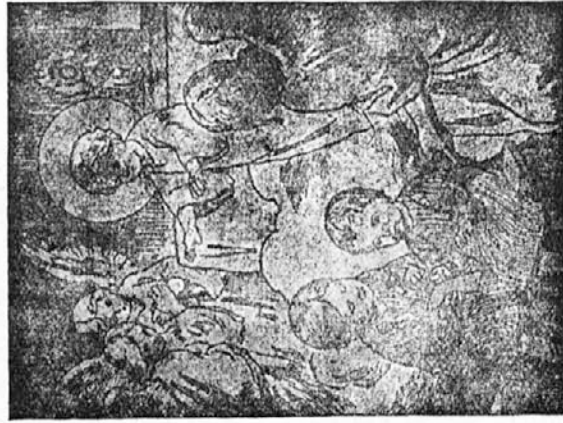
Navodilo

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desnemu so prazna okence za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z „da“, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z „ne“, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime: _____

Kraj: _____ Razred: _____

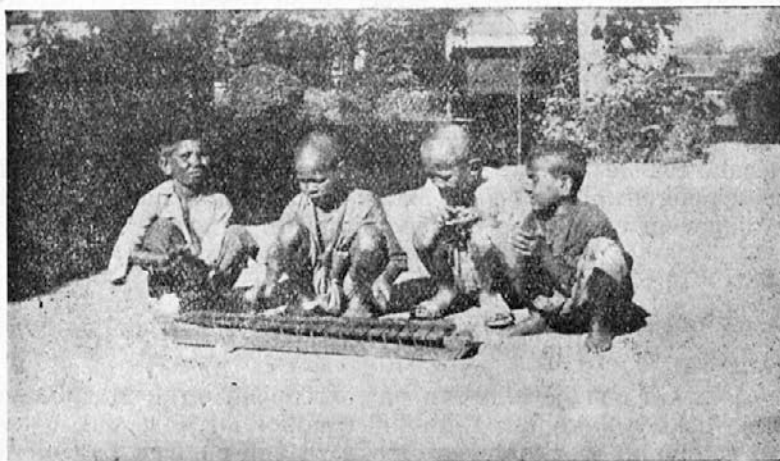

JEZUSOVI DNEVI

Mesec _____

Ali kaj storiš za uboge pogane?

Gotovo si bral v pričujoči številki »Lučke« o nedolžni devici Ceciliji, kako je spreobrnila h krščanski veri Valerijana in Tiburcija. Ali ti kaj storiš za uboge pogane, ki Kristusa še ne poznajo? Pa boš dejal: »Nimam prilike, kakršno je imela Cecilija.« O imaš, imaš zelo mnogo priložnosti pomagati tem ubožcem. Moli za misijone vsak dan eno Zdravo-

Skupina poganskih dečkov, ki še ne vedo prav nič o Jezusu.

marijo. Mesec december bomo določili v to, da bomo kar moč veliko dobrih del zlasti sv. obhajil zapisali v »Jezusove dneve« in vse to darovali za uboge pogane. Na praznik sv. treh Kraljev, ki je misijonski praznik, bomo pa vse to položili pred božje Dete.

Lepo vas vabim, da nabirate za misijone rabljene znamke in štanijol. Imena vseh tistih, ki bodo to oddali upravi »Lučke«, bomo priobčili.

V spomin ljubljeni Barbki Brodnik.

Spominjam se mnogih veselih in prijetnih uric, ki sem jih preživela ob tebi, moja draga prijateljica. V ljubezni do šole nisi hotela zamuditi nobene ure. Še v letošnjem hudem mrazu

nisi hotela ostati doma, temveč si hitela ob vsakem vremenu v šolo, čeprav eno uro daleč. Toda, ko je prišla pomlad si začela bolehati. V težki bolezni nisi tožila. Mirno si prenašala trpljenje, prav do zadnjega diha, ko so angeli spremili tvojo dušo v nebesa... Moje srce je zatrepetalo, ko so ti zapeli zvonovi v slovo in solze so se mi udrle po licu. Barbka, bila si krotka in ponižna kot jagnje.

Kadar sem te videla, se mi je zdelo, da vidim angela na zemlji. Ravno na dan sv. birmе si ležala vsa odeta z rožami na mrtvaškem odru. Drugi otroci so se veselili darov, ki so jih prejeli od botrov in botric, ti pa si se veselila z angelčki v nebesih. Brž, ko si zvedela za »Lučko«, si jo naročila in z največjim veseljem prebiralala. Na urednikovo vprašanje: zakaj praznuje »Lučka« na Svečnico svoj glavni praznik, si najlepše odgovorila in prejela kot nagrado kip Jezusčka v jaslciah. Pri Jezusu, ki si ga tolikokrat prejela in vsak dan pred poukom obiskala, pri Mariji, ki si ji bila ljubka cvetka v njegovem vrličku, se nas spominjaj, in prosi za nas!

Adamič Marija, učenka V. razreda, Dobrepolje.

Kako je odšel Jože med angele.

Jože Grum je bil eden najgorečnejših otrok Marijinega vrta pri Sv. Jakobu v Ljubljani. Redkokdaj je izostal in tedaj gotovo ne brez tehtnega vzroka. »Mami pomaga.« »Z atom je šel.« »Riba«, so ga opravičevali njegovi mlajši bratci. V našem vrtcu smo imeli namreč v preteklem letu sestanke ob sobotnih popoldnevih, tedaj, ko imajo pridne krščanske gospodinje in matere največ dela, da vredno pripravijo svoj dom za Gospodov dan. Jože je bil izmed štirih bratcev najstarejši, zato je tudi nanj odpadlo največ dela, dasi je bil star šele 12 let.

Ljubil je svojo zemsko mater; še mnogo bolj pa je ljubil svojo nebeško Mater in Njenega božjega Sina. Še kot čisto majhno dete je večkrat ušel z doma in prišel sam v cerkev. Dobro je vedel, da prebiva v cerkvi Bogeč in da v sv. obhajilu pride tudi v človeško srce. Zahrepenela je drobna dušica štiriletnega otročička po Bogu in Gospod se ni branil priti v nedolžno srce. Kako vesel je prišel nekoč mali Jožko domov: »Jezusčka imam«, je hitel pripovedovati vsakomur, kogar je srečal. Zares Ga je imel. Skupaj z drugimi verniki je šel k obhajilni mizi in bil obhajan tudi on. — Gotovo bi se

bilo to še večkrat zgodilo, pa so domači poslej nanj skrbno pazili.

V Marijinem vrtcu je bil vedno vesel in živahen. Ko se mi je nekoč zdelo njegove živahnosti malo preveč, sem ga posvarila, da se mora poboljšati, češ, da sicer v vrtcu zanj ne bo prostora. — Odšel je. — Pa se je vrnil — oči polne solz — iz katerih je sijalo toliko resničnega, globokega kesanja, da me je ganilo. Dolgo mi je ostal v spominu ta dogodek. — Od tedaj dalje ga ni bilo treba več svariti, vse dotlej, da sva se zadnjič videla in segla v roke, želeč drug drugemu vesele počitnice. Kdo bi bil tedaj slutil, da je bilo to na tem svetu res zadnjič! — A bilo je. Pokrepčani, zdravi in veseli so se vrnili naši otroci s počitnic in znova se je napolnila sobica Marijinega vrtea. Jože pa se ni vrnil. Njegov stol je ostal prazen. Okrasili smo ga z belim cvetjem in prižgali med cvetje lučko. — Jožetu v spomin. — Med počitnicami, 17. julija ponoči, je prišla ponj nebeška Vrtnarica in presadila cvetko v svoj nebeški vrt, da bo tam še lepše cvetela in dehtela. — Šentjakobski Marijin vrtec pa je dobil v nebesih priprošnjika, ki v nebeški slavi gotovo ne bo pozabil svojih bratcev in sestic na zemlji.

Naš Jože ni namreč samo živel kot dober Marijin otrok, ko tak je tudi umrl. Na počitnicah pri neki kmetiski družini ga je zadela težka nesreča. Mlad junec ga je podrl na tla in mu zadal smrtnotežke poškodbe. Pripeljali so ga v Ljubljano v bolnico. Z operacijo so še skušali rešiti mlado življenje, toda bilo je zaman. Jože je umrl. Umrl pa je lepo, prav res svetniško. V nedeljo popoldne po operaciji je sam zaslutil, da ne bo več dolgo živel. Zaprošil je spovednika. Prišel je. Sv. obhajila pa ni mogel prejeti. Mučila ga je huda žeja. Zvečer, okrog 9. ure, je ponovno zaprosil malo vode. Sestra mu je vlila par kapljic v usta. Ves vesel je Jože spoznal, da bi mogel prejeti tudi sv. obhajilo. Zahrepenel je po Jezusu in zaprosil, naj mu Ga prineso. Sestra je odšla po duhovnika. Jožetovo oko pa se je nepremično zazrlo proti vhodu v bolniško sobo in glasno je klical: »Gospod Jezus, pridi! — Moj Jezus, pridi! Želim se združiti s teboj! Pridi! Meni se mudi! Gospod Jezus Kristus, pridi! Rad umrjem, samo da še Jezusčka sprejemem. — Pridi, Jezušček, da ne bo prepozno, meni se mudi! — Prinesli so Gospoda. — Jože je poprosil domače naj se malo odstranijo, da se bo še enkrat spovedal. Nato pa je v sveti zbranosti prejel Gospoda. Glasno je molil sam na pamet vse obhajilne in še mnoge druge molitve. »Du-

ša Kristusova, posveti me! Telo Kristusovo, zveličaj me! K tebi priti, pusti me! — Moj Jezus, darujem ti svoje srce, darujem ti svojo dušo, svoje telo, vse, kar imam. Rad umrjem, sprejmi me!« Svojo mamo je poprosil še enkrat odpuščanja, nato pa zopet glasno molil in zahvaljeval Jezusa, dokler ni njegova čista duša okrog 3. ure zjutraj odšla med angele. — Nobeno oko v vsej veliki bolniški sobi ni ostalo suho.

Jože, srečen si! Prosi tudi za nas, da pridemo za teboj, na božje Srce!

Naša Rozika iz Dolenje vasi pri Ribnici.

Žalostni smo prišli letos k prvemu shodu Marijinega vrtea. Naše sošolke, pridne in vesele Rozke Lesnikar ni več med nami. Pa kako žalostna smrt jej je bila odločena. Še tisti teden, ko je prejela dopoldne sv. obhajilo in popoldne bila sprejeta v Mar. vrtec, je v četrtek mamici pripovedovala kako je vsa srečna in vesela, ker je bila pri sv. obhajilu in kako ponosna, da je v Mar. vrteu. »Saj jaz imam Marijo tako rada, da bi šla še danes rada v nebesa, pa bom za Vas, mamica, Marijo prosila.« Bratec Miha, ki je tudi v Mar. vrteu, pa pristavi: »Jaz bom pa naši kokoški vzel peruti in zletel za teboj.« Mamica so se smejali veseli Rozki, češ pridna bodi in gotovo boš šla v nebesa. Tedaj pa zakliče Rozka mami: »Vi ste že trudni, grem pa jaz solato prat.« To rekši, zgrabi deklica posodo in dirja na bližji potok, kjer je mlin in jez. Navadno je tam polno peric, a ob tej uri okrog enajstih predpoldnem ni bilo nikogar. Ker Rozke dolgo ni nazaj, gredo njen oče pogledat, kje je; a ni je ob jezu in ni je pred mlinarjevo hišo. V tem hipu pride mlinar iz mlina čudeč se, da se je kolo ustavilo. Oba z očetom dvigneta mlinsko kolo in v tem se pokažejo iz vode noge uboge Rozke. Izvlekli so jo mrtvo izpod mlinskega kolesa. Rozka je solato prala, pa jej je škafek ušel po vodi, hotela je za njim in zdrknila pod kolo. Kar je deklica rekla, to se je zgodilo — šla je še tisti dan v nebesa, saj je bila pri sv. obhajilu in tako pridna! Pogreb je bil zelo lep, vence smo jej dale in ob odprtem grobu so se od nje poslovili naš g. katehet! Pa se jo vedno spominjamo in zato prosimo, g. urednik, dovolite malo prostora v »Lučki«, ki jo je Rozka tako rada brala.

Dragi bratci in sestrice!

Ta mesec je določen za uboge duše v vicah. Prihitite jim na pomoč s svojimi molitvami! Njim v uteho izpolnjujte ta mesec z vso natančnostjo Jezusove dneve! Pa prav gotovo prejmite vsaj dvakrat njim v tolažbo sv. obhajilo.

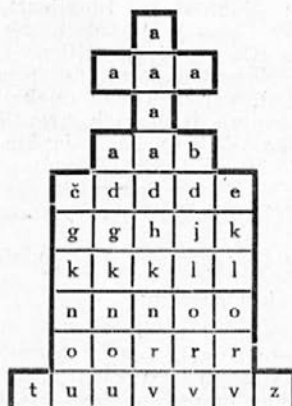
Urednik „Lučke“ je bil v Celju.

Dolgo sem se pripravljaj, dolgo sem obetal, končno pa sem vendarle izpolnil svojo obljubo. Obiskal sem celjske »Lučkarice« in kar štrmel sem nad njihovo gorečnostjo za »Lučko« in »Jezusove dneve«. Celih pet dni sem ostal med njimi in povem vam: tako sem se dobro počutil, kot ne zlepa kje. Natančno bom popisal svoj obisk v Celju šele v decembrski številki »Lučke«, ker mi je v tej številki zmanjkalo prostora radi treh naših rajnih prijateljčkov in radi igrice. Prihodnjič pa pride Celje na vrsto. Urednik.

Urednik,

Uganka.

Spomenik.

soglasnik

ent

soglasnik

ud

del telesa

ustrojena koža

mesto v Avstriji

šolsko pisalo

goba

otroška igrača

Razporedi črke tako, da dobiš po sredini od zgoraj navzdol ime dobro znanega prijatelja.

Nagrade rešilcem, ki bodo izžrebani: 1.) žegnanček (srebrn), 2.) slika sv. Frančiška Ser., 3.) slika sv. male Terezije, 4.) slika sv. Cecilije.

Rešitev pošljite vsaj do 15. novembra.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Na moje vprašanje: »kateri svetnik je tvoj vzornik«, ste mi poslali zares prav lepe odgovore. Nisem se mogel odločiti, kateri naj bi bil najboljši. Zato sem žrebal. Izžreban je bil učenec V. a razreda v Spodnji Šiški Ladislav Grbec. Dobi kipec sv. Antona.

Zelo dobro so odgovorili sledeči:

Anica Gornik (Nazarje), Ivan Podobnikar (Ljubljana), Vasil Franc (Pšata), Dečko Dora (Celje), Žnidaršič Marija (Križevci pri Ljutomeru), Lorber Stanko (Maribor), Pučko Ivanka (Križevci pri Ljutomeru), Marica Muster (Maribor), Žibret Ljudmila (Štore), Marica Zupan (Tržič), Konjar Jakob (Št. Vid nad Ljubljano), Ciril Ferlic (Verželj), Liebnert Fritzi (Pristava), Kožar Anica (Jesenice), Sorinšek Katica (Drašnice). — Iz Marijanišča v Ljubljani: Grafenauer G., Ahlin Ivan, Val Bojan, Janežič Jožef, Stražar Franc, Buj Slobodan, Rus Jože, Vever Stanko, Krašna Filip, Rantaša Stanko, Sancin Jože, Peterneelj Valentin, Žlender Adolf, Smole Radko, Peitler Marcel, Turnšek Oskar, Pritékelj Anton, Semen Stanislav, Cerovšek Branko, Zajc Janez, Milan Počekovič. — Bajc Maks (Ljubljana), Anton Franc in Valentin Inzko (Sveče na Koroškem), Oto Inzko (Celovec), Rozina Rajh (Bregova), Šterk France (Dolenja vas), Magdalena Rebevšek (Celje), Peterle Neža (Cužnja vas), Zupančič Anton (Mrtviče); Kraševac Alojzij (Bučka), Zlatka Kreže (Sv. Katarina), Mrvar Ivan (Ljubljana), Vladimir Prebil (Ljubljana), Marica Oberžan (Štore), Petan Stanislav (Št. Vid pri Stični), Jože Kastelic (Dednidol), Janez Varšek (Raka), Helena Triller (Ljubljana), Jožica Makor (Ilake), Lenart Balok (Raka), Joško Ocvirk (Štore), Alojzij Podlogar (Ponikve), Lado Petrovič (Moste), Dragica Žagar (Leskovec pri Krškem), Jerič Helena (Ljubljana), Franc Šifrer (Suha), Bergles Ladislav (Poljčane), Žohar Alojzija (Pečovje), Bric Maruška (Dobrova pri Ljubljani), Lizika Černe (Ješenca), Marija Kramberger (Sv. Lenart), Mihaela Stupica (Šiška), Marija Škrli (Kočevje), Vuga Štefka (Celje), Sivka Julijana (Pečovje), Mira Jordan (Trbovlje); Oven Jožef (Moravska gora), Edi Mrak (Goričane), Bernard Strauss (Hodiše, Koroško), Marica Kotnik (Mekinje), Edvard in Martina Ostroško (Št. Vid pri Ptuj), Kamenšek Frančiška (Teharje), Krč Pavla (Kranj), Ziherl Marinka (Vodice), Fanči Jančar (Sadinja vas), Helena Fritsch (Ljubljana), Marica Poličnik (Trbovlje), Jelica Kramberger (Sv. Lenart v Slov. gorici), Milena Podgrajski (Novo mesto).

Največ častilcev ima poleg Matere božje, Mala sv. Terezija, sv. Anton, sv. Frančišek in sv. Alojzij.

Nekatere zanimive odgovore bom priobčil v prihodnjih številkah.

Urednik odgovarja:

Roziki Gričnik, učenki VI. razreda, Konjice. — Zelo se mi smilite vsi konjiški otroci, ker ste izgubili tako dobrega gospoda kateheta. Rad verjamem, da je hudo rožicam brez vrtnarja. Pa se bom vašim molitvam pridružil tudi jaz in kar prepričana bodi, da bo ljubi Jezus zopet vse lepo uredil. Na hudobne ljudi, ki so to storili, se pa nikar ne jezi. Dobri Bog svojih ne pozabi.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizoston Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrvat in v Ljubljani.